τομένῳ διαπρύσιον. Ἐμὲ μὲν ȣ̃ν ȣ̓χ ἅπαξ τό, τε ὑπερέχον τȣ̃ Ὑμετέρȣ θεοφρȣρήτȣ ΥΨΟΥΣ ϗ τὸ ἐκ διαμέτρȣ, ᾗ φασὶν, ἀντικείμενον τῆς ἐμαυτȣ̃ εὐτελείας εὐκρινῶς ἀναλογιζόμενον, δειλία τις ἀεὶ ὑπεισῄει ἐπάνυ ἄλογος διευλαβȣμένον μὴ πτερώμασι μικροῖς ὕψος αἰθέριον διασχίσαι τολμήσας γέλωτα ὀφλήσαιμι, ϗ τὰ ἀκίχητα φθάσαι τηνάλλως σπεύδων δόξαιμι. Ἥγε μὴν πρὸς πάντας τȣ̃ ὑμετέρȣ ΥΨΟΥΣ εὐμένεια, ϗ ἡ πρὸς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν ἰδιαιτέρα προσηνὴς συγγκατάβασις, δι᾽ ἣν ϗ τὴν τῶν φιλτάτων ἔσθ᾽ ὅτε ἐνεπιςεύσατό μοι θεραπείαν, ϗ μὲν δὴ ϗ αἱ πολλαχῶς ϗ πολλάκις ἐπιδαψιλευθεῖσαι μοι εὐεργεσίαι ἠρέμα με ὑποθαῤῥύναντα, ϗ τὸ ἀσθενὲς

τῶν